

3. Advent harmadik vasárnapja.

AZ ÚR AZ ÉN PÁSZTOROM!

Zsoltár 23,1 - 4
Ezékiel 34,11-23

Advent első vasárnapján azt hallottuk, hogy Jézus Krisztus a mi békességünk. Az előző vasárnapon annak örvendezhetünk, hogy "őbenne "bőséges a mi vigasztalásunk". Ma arra figyelhetünk, hogy "ő a mi hűséges Pásztorunk. "Ez a pásztor, akiről a próféta olyan régen beszélt, Krisztus, a mi drága Urunk... a-ki a szomjazó és eltévedt báránynak után fut a pusztába és megkeresi ott. És ha megtalálta, örömmel veszi a vállára/Lk,15,4/ Sőt még az életét is odaadja a juhokért /Ján,10,12/." /Luther/

A Pásztor képe gyakori az Ótestamentumban./Zsolt,79,13; 97,7; 100,3; És,40,11/ Ezt a képet akkor minden izraelita azonnal megértette. A pásztorok erős emberek voltak, akiknek a vadállatokkal is fel kellett venni a harcot s fel is tudták azt venni. A pásztorok egyuttal olyan emberek voltak, akik ismerték nyájukat, s akik a legalkalmasabb helyet is ismerték a nyáj legeltetésére és védelmére.

Amikor pedig Isten népe nyomorúságát akarja leírni a Biblia akkor tévelygő juhokról, szétszóródott nyájról beszél./Zsolt,119,176; 1 Pt,2,25; Ez, 34,12/ Mélyen megindító, hogy ~~száktár~~ azért indult Jézus Krisztus szíve könyörületességre a sokaságon, "mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok."/Mt,9,36/ Pedig mennyi írástudója, theológusa, főpapja volt annak a népnek, csak pásztorja volt kevés!

Isten ehhez a szétszóródott, pásztor nélküli nyájhoz küldötte el Szerelmes Fiát, a jó Pásztort, akiről boldogan valljuk ezzel az egyszerűségében felülmúlhatatlan szép zsoltárral: "Az Úr az én Pásztorom, nem szükölködöm."